

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.I.35.315/2020/8.

A tanács tagjai: Dr. Darák Péter tanácselnök

Dr. Demjén Péter előadó bíró

Dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes: Felperes1

(cím1)

A felperes képviselője: dr. Tomán Mihály egyéni ügyvéd

cím3)

Az alperes: alperes

(cím2)

Az alperes képviselője: dr. Hadra Laura Katalin kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, 2020. január 29. napján kelt 4.K.28.563/2019/3. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.28.563/2019/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 2.100.000 (kettőmillió-egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú adóhatóság 2013. évre személyi jövedelemadó adónemre és százalékos egészségügyi hozzájárulás vonatkozásában bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le a felperesnél, amelynek eredményeként a 2180210436 számú határozatával összesen 112.838.622 Ft adóhiánynak minősülő adókülönböt állapított meg felperes terhére, továbbá 225.677.244 Ft adóbírságot szabott ki és 8.871.359 Ft késedelmi pótlékot számított fel. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2017. október 24. napján kelt 2233862470 számú határozatával az elsőfokú adóhatóság határozatát helybenhagyta.

[2] Az adóhatóság álláspontja szerint nem igazolt, hogy a felperes által a K.S.T. Kft. (a továbbiakban: Kft.) bankszámlájáról készpénzben felvett összegek a felperes adóköteles egyéb jövedelmének minősülnek, mert nem igazolt, hogy a felperes a felvett készpénzt ezen társaság tevékenységével összefüggésben és érdekében használta fel, a Kft.-vel elszámolt volna. Az adóhatóság felhívására a megszerzett bevételek adómentes jellegének igazolására nem nyújtott be iratot vagy bizonylatot a felperes és a Kft.-nél lefolytatott vizsgálatok sem

tártak fel olyan bizonyítékot, amely alapján a bevételek adómentessége megállapítható lenne. Az adóhatóság megállapította, hogy a felperes az ellenőrzés során nem teljesítette együttműködési kötelezettségét, ezért esetében az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Art.) 92. § (2b) bekezdésében meghatározott 180 napos ellenőrzési határidő nem alkalmazható. Az alperes határozatát a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 1. § (3)-(4) bekezdéseire, 4. § (1)-(2) bekezdéseire, 28. § (1) bekezdésére, az adóbírságot a régi Art. 170. § (1) és (2) bekezdésére, a késedelmi pótlék felszámítását a régi Art. 165.§-ára alapította.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte. Véleménye szerint az alperes tényállás-tisztázási és bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a Kft. iratanyagának hiányát jogellenesen objektív felelősségét megállapítva értékelte a terhére. Sérelmezte az ellenőrzési határidő túllépését, valamint azt, hogy az alperes a Kft. tényleges gazdálkodását nem vizsgálta, az üzleti partnereivel kapcsolatos pénzmozgásokat nem derítette fel.

[4] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte.

[5] A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2018. szeptember 24. napján meghozott 4.K.27.285/2018/8. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte azzal az indokokkal, hogy az alperes határozata nem felel meg a kiadmányozással szemben támasztott törvényi követelményeknek, a kiadmányozási jog jogszerű átengedésének megállapíthatósága hiányában a határozat semmis. A jogerős ítélettel szemben az alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amely alapján az eljáró Kúria Kfv.V.35.095/2019/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára, a kereseti kérelem érdemi elbírálására utasította. Végzésének indokolása szerint az 1/2019. KMPJE határozat alapján a közigazgatási döntés kiadmányozójának aláírásával kapcsolatos hiba vagy hiányosság önmagában semmisséget nem eredményez. Az új eljárás során a felperes a keresetét, alperes a védiratában foglaltakat fenntartotta.

Az elsőfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kifejtette, hogy a felperes a Kft. bankszámlájáról készpénzt vett fel, ennél fogva az Szja tv. előírásai szerint adóköteles jövedelemnek minősülő megszerzett bevételekkel összefüggésben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy ezek a bevételek adómentesek. Hivatkozott a Kúria jogvita eldöntésére irányadó határozataira (Kfv.V.35.442/2011/6., Kfv.I.35.188/2013/7., Kfv.I.35.414/2016/5., Kfv.I.35.592/2015/6., Kfv.I.35.492/2016/5.). Kifejtette, hogy az alperes eljárása és döntése

megfelelt a jogvita elbírálására irányadó ítélkezési gyakorlatnak. Az alperes addig, ameddig a régi Art. az ő kötelezettségévé teszi a tényállás megállapítását és a bizonyítás lefolytatását, azt elvégezte.

[7] A felvett pénz Kft. érdekében történő felhasználásának pénzmozgás igazolására alkalmas eredeti, a Kft. könyvelési anyagában is ellenőrizhető hiteles pénztárbizonylatokkal való bizonyítása hiányában a felvett pénzeszegeket a felperes jövedelmének kellett minősítenie az adóhatóságnak. Az alperes Kft.-nél végzett kapcsolódó vizsgálatokkal és ezek eredményének felhasználásával a hiteles számviteli bizonylattal nem rendelkező felperes javára igyekezett bizonyítékot feltárni. A felperest terhelő bizonyítás körében (a bevétel adómentességének hitelt érdemlő bizonyítása) pedig az nyilvánvalóan nem értékelhető a felperes javára, hogy a bevételek adómentességét a kapcsolódó vizsgálatok sem igazolták. A Kft. beszállítóinak megkeresése sem lenne alkalmas a felvett pénz Kft. tevékenységéhez történő felhasználásának bizonyítására.

[8] A felperes állítása, hogy a Kft. beszállítóit fizette ki a felvett összegekkel bizonylatok hiányában, nem alkalmas a felvett pénznek a Kft. tevékenységéhez történő felhasználásának bizonyítására. A felperes által e körben mindössze egy román illetőségű vállalkozás 12,050 és 12,750 euró megfizetéséről szóló bizonylatait csatolta, azonban ezek befizetője nem a felperes volt. A régi Art. 92. § (2b) bekezdésében meghatározott 180 napos ellenőrzési határidő jogellenes túllépésére a felperes helytállóan hivatkozott, azonban az ellenőrzési határidő túllépése a perbeli esetben az elsőfokú bíróság szerint nem olyan jogszabálysértés, ami a kereseti kérelem teljesítését megalapozná. Az ellenőrzési határidő leteltét követően a hiteles számviteli bizonylattal nem rendelkező felperes javára igyekezett bizonyítékot feltárni az adóhatóság, amiből a felperesnek joghátránya nyilvánvalóan nem származott.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[9] A felperes felülvizsgálati kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte az alperes és az elsőfokú adóhatóság határozatára kiterjedő hatállyal, az ügyben eljáró bíróság, illetve az alperes új eljárás lefolytatására kötelezésével. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a régi Art. 1. § (3) bekezdését, 97. § (4)-(6) bekezdéseit, 99. § (2) bekezdését, 137. § (1) bekezdését, az Szja tv. 28. § (1) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését.

[10] Kifejtette, hogy a K.S.T. Kft. „f.a.” esetében kifizetői igazolást, üzletrész értékesítés során készült átadás-átvételi jegyzőkönyvet, valamint a Z.-Farm román illetőségű társaság számláit csatolta, vagyis nem sajátjaként rendelkezett a felvett pénzeszközökkel, hanem azok a társaság céljaira lettek felhasználva. Ezt az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. Mivel becsatolta ezen iratokat, már az adóhatóságot terheli a bizonyítás az Art.

97. § (4) bekezdése alapján, mivel ő a bizonyítási kötelezettségét teljesítette. A román illetőségű társaság számláinak összegével csökkenteni kellett volna a felperes terhére megállapított adóhiányt. Új tényre, új bizonyítékra a fellebbezésben is lehet hivatkozni, amit felperes megtett, a Kft. könyvelési irataival a felperesnek nem kellett rendelkeznie. A csatolt iratok igazolják, hogy a vágóhidak a felperes részére fizettek az élőállatokért, majd ezt követően 30, 60, 90 napos határidőkkel készpénzzel fizette az élőállatok értékesítőit, így azok hitelességéhez nem férhet kétség. Az adóhatóságnak kellett volna kétséget kizáróan bizonyítania, hogy a csatolt iratok nem hitelesek. Együttműködési kötelezettségének a lehetőségeihez mértén eleget tett, nyilatkozatot tett az adóhatóság felhívására, iratokat bocsátott rendelkezésre.

[11] Az adóhatóság nem tett eleget tényállás tisztázási kötelezettségének, nem bizonyított tény, körülmény pedig az adózó terhére nem értékelhető. Figyelmen kívül hagyta a felperesi nyilatkozatokat, holott az adóhatóságnak az adózó javára szolgáló tényeket hivatalból fel kell tárnia és értékelnie kell. A gazdasági társaságok számviteli előírására irányadó bizonylatok és teljes könyvelési anyag meglétét követelte meg a bíróság, holott a felperesre, mint magánszemélyre a számviteli törvény hatálya nem terjed ki. A szabad bizonyítás elvéből következően pedig bizonyítéknak minősülnek más okiratok és adatok is. Az Art. 97. § (6) bekezdése alapján az adózót nem érheti hátrány amiatt, hogy a számviteli bizonylatok, könyvelési adatok nem állnak teljes körűen rendelkezésre. A Kft. tényleges gazdasági tevékenységet végzett, amiből fizetési kötelezettségei származtak, tehát nem a pénzeszközök elvonása történt a cégtől készpénzfelvételekkel. A számviteli törvény előírásaiból nem következik olyan követelmény, hogy a készpénzmozgás bizonylatolására minden esetben kötelező bevételi és kiadási pénztárbizonylatot kiállítani. Ezt a bíróság jogellenesen követeli meg. Az iratanyag hiánya semmiképp nem bizonyítja azt, hogy a Kft. nem a számviteli törvény előírásainak megfelelően vezette volna a könyveit. Az eljárásban szabad bizonyításnak van helye, a felperes javára szóló bizonyítékok feltárandók. A bíróság nem kellő mértékben tárta fel a tényállást, az eljárási szabályokat nem tartották be, a bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelte, így a támadott ítélet az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő.

[12] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[13] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[14] A felülvizsgálat a megelőző elsőfokú bírósági eljáráshoz kapcsolódó rendkívüli, korlátozottan igénybe vehető jogorvoslat. Jogorvoslati jellegéből következőleg funkciója a kérelmet előterjesztő által állított jogsérelem elbírálása és megalapozottsága esetén annak orvoslása. A felülvizsgálat intézménye tehát akkor alkalmazható, ha a jog megsértése a

jogerős ítéletben tetten érhető. Ugyanakkor nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésre álló iratok alapján dönthet.

[15] A Kúria az elmúlt évtizedben számos döntésében [Kfv.I.35.031/2009/4., Kfv.V.35.442/2011/6., Kfv.VI.35.585/2012/10., Kfv.I.35.188/2013/7., Kfv.V.35.044/2015/5., Kfv.I.35.212/2015/9., Kfv.I.35.592/2015/6., Kfv.I.35.634/2015/7., Kfv.I.35.820/2015/7., Kfv.I.35.414/2016/5., Kfv.I.35.492/2016/5., Kfv.I.35.640/2016/10., Kfv.I.35.424/2017/7., Kfv.V.35.377/2017/4., Kfv. I. 35.437/2019/9.] foglalkozott a magánszemély által gazdasági társaság pénzforgalmi számlájáról felvett, de el nem számolt készpénzek adózásával. E bírói gyakorlat lényege, hogy az elszámolás igazolására eredeti, alakilag és tartalmilag hiteles, szigorú számadás alá vont számviteli bizonylat (pénztárbizonylat vagy pénzkezelési szabályzat szerint más egyedi irat) alkalmas, tekintve, hogy a gazdasági társaság pénzmozgásairól kiállított szabályszerű bizonylat egy példánya a magánszemélyt illeti; a pénzfelvétel bizonyítása az alperest terheli, annak bizonyítása pedig, hogy a pénzt a gazdasági társaság érdekében használták fel a felperes terhén marad.

[16] A BH.2018.28. számon publikált döntésében a Kúria rámutatott, hogy „(...) az elszámolás bemutatásának elmaradására nem lehet kibúvót találni azzal, hogy a felperes magánszemély és bizonylatmegőrzési kötelezettség nem terheli. Egy olyan esetben, amikor gazdasági társaság pénzkezelése történik, a számláról pénzt felvevő személyt is nagyobb felelősség terheli az elszámolás igazolása körében és alapvető érdeke az olyan bizonylatok megőrzése, amely utóbb igazolja az elszámolás megtörténtét.”

[17] A Kúria mindezek előre bocsátását követően jelen ügyben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher kiosztása, a releváns tények megállapítása, a bizonyítékok értékelése és az indokolási kötelezettség terén egyaránt jogszerűen járt el.

[18] Az Szja. tv. 1. § (4) bekezdésének első két mondata szerint az adókötelezettséget, az adó mértékét befolyásoló, a magánszemély adójának csökkenését eredményező eltérő szabály, adókedvezmény annyiban alkalmazható, illetőleg érvényesíthető, amennyiben az annak alapjául szolgáló szerződés, jogügylet, más hasonló cselekmény tartalma megvalósítja az eltérő szabály, az adókedvezmény célját. Az alkalmazhatóságot, illetőleg érvényesíthetőséget annak kell bizonyítania, akinek az érdekében áll. A 4.§ (1) bekezdés első mondata alapján jövedelem a magánszemély által más személytől megszerzett bevétel egésze, vagy a bevételnek e törvény szerint elismert költséggel, igazolás nélkül elismert költséggel, vagy átalányban meghatározott költséggel csökkentett része, vagy a bevétel e törvényben meghatározott hányada, kivéve, ha a bevételt a jövedelem kiszámításánál nem kell figyelembe venni. A (2) bekezdés első mondata értelmében bevétel a magánszemély által bármely jogcímen és bármely formában – pénzben (e törvény alkalmazásában ideértve a készpénz-helyettesítő eszközt is), és/vagy nem pénzben – mástól megszerzett vagyoni érték.

[19] Az Szja. tv. 4. § (1)-(2) bekezdésének idézett rendelkezései értelmében felperesnél a bevétel egésze főszabály szerint adóköteles jövedelem, az annak minősítése tekintetében releváns Szja. tv. 7.§ (1) bekezdés a) és c) pontjai pedig egyaránt adókötelezettséget, adó mértéket befolyásoló szabályok, következésképpen az adóigazgatási eljárásban a felperesre telepített bizonyítás alapja az Szja. tv. 1. § (4) bekezdése volt. A bizonyítás továbbá felperest a régi Art. 97. § (4) bekezdése alapján is terhelte, mert a bizonyításra kötelezett személyét – mint kivételt – az Szja. tv. 1. § (4) bekezdése egyértelműen meghatározza.

[20] Az adóhatóság feladata annak bizonyítása volt, hogy felperes a hivatkozott pénzüsszegeket felvette, illetve feladatát képezte a felperes felhívása a gazdasági társaság részére történő felhasználást alátámasztó eredeti, hiteles számviteli bizonylatok bemutatására. Az adóhatóság az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek teljes körűen eleget tett. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes addig a mértékig, ameddig a régi Art. a kötelezettségévé teszi a tényállás megállapítását és a bizonyítás lefolytatását, azt teljes körűen elvégezte. Ezen túlmenően is bizonyítást folytatott le az adóhatóság, hiszen kapcsolódó vizsgálatot folytatott a Kft.-nél, megkísérelte beszerezni a Kft bizonylatait, könyvelési iratait.

[21] Nem vitatott, hogy az adott összegeket a felperes készpénzben a Kft. számlájáról felvette, a társasággal történt elszámolásokat azonban – az őt terhelő bizonyítás ellenére – egyáltalán nem, illetve a számviteli jognak is megfelelő bizonylatokkal nem igazolta.

[22] A Kúria ismét kiemeli, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségébe tartozott a pénzmozgást igazoló számviteli bizonylatokkal igazolni a kérdéses pénzüsszegek társaságok érdekében történő felhasználását. E körben az elsőfokú bíróság ítéletét indokolta, a bizonyítékok mérlegeléséről számot adott, amikor kifejtette, hogy a felperes nem igazolta hitelt érdemlően az általa benyújtott iratok és a felperes jövedelmeként megállapított pénzüsszeg közötti összefüggést, mivel a felperes egy román illetőségű vállalkozás számláit csatolta annak bizonyítására, hogy az általa felvett összegekből a román társaság javára készpénzes befizetést teljesített, azonban ezek befizetője nem a felperes, hanem a Kft.-vel összefüggésben nem hozható személy volt, aki EUR-ban teljesített kifizetést. Alappal hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy nem alkalmas annak igazolására ezen személy által teljesített kifizetésről benyújtott bizonylat, hogy a felperes a forintban felvett készpénzt a Kft. gazdálkodására fordította.

[23] A Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati eljárásban, annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és felülmérlegelésének. Jogszabálysabálysértő csak a bizonyítékok hiányos, iratellenes, kirívóan okszerűtlen, a logika szabályainak ellentmondó mérlegelése lehet. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság okszerűen, a logika szabályainak megfelelően mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és abból helytálló következtetésre jutott, ezért annak felülmérlegelésére lehetőség nincs. Okszerűen állapította meg a bíróság azt, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért az alperes a Kft. bankszámlájáról felvett készpénzt jogszerűen minősítette adóköteles jövedelemnek. Az elsőfokú bíróság eljárása a már hivatkozott, kiforrott bírói gyakorlatnak megfelelt, e bírói

gyakorlatnak részét képezi, hogy csupán az eredeti, alakilag és tartalmilag hiteles számviteli bizonylat alkalmas az elszámolás igazolására, ezért alaptalanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében a felperes arra, hogy nincs jogszabályi kötelezettsége a magánszemélynek a könyvelési anyag megőrzésére és az általa csatolt okiratokat figyelmen kívül hagyta a bíróság.

[24] A szabályszerű házipénztár kezelés esetén a szigorú számadás alá vont pénztárbizonylat másodpéldányának vagy másolatának megőrzése a felperes érdeke volt, függetlenül attól, hogy a társaság eredeti iratait felperes kinek, mikor és milyen okból adta át. Az pedig, hogy a Kft. iratai nem lelhetők fel, a pénzmozgás ellenőrzését lehetetleníti el. A felperes állította, hogy a magánszemélyre a számviteli törvény hatálya nem terjed ki. Azonban a fentiekben már kifejtettek szerint a házipénztárba történő befizetésről bizonylattal kell rendelkezni, hiszen maga a Kft. a számvitelről szóló 2000. évi C törvény (a továbbiakban: Sztv.) hatálya alá tartozott, így a bankszámláról felvett pénzüsszegek felhasználása vonatkozásában az Sztv. szerinti bizonylatolás, nyilvántartási, könyvvézetési, beszámolási kötelezettséggel tartozott. Ezért alaptalan a felülvizsgálati kérelemben szereplő az a hivatkozás is, miszerint a Sztv. nem támaszt olyan követelményt, hogy a készpénzmozgás bizonylatolására minden esetben kötelező bevételi és kiadási pénztárbizonylat kiállítását írja elő. Mindezek következtében nem sérti a régi Art. 97. § (5) bekezdését, 99. § (2) bekezdését az elsőfokú bíróság ítélete.

[25] A felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria a jogerős ítéletet vizsgálja, így az adóhatóság által elkövetett jogszabálysértésekre történő felperesi hivatkozások érdemi vizsgálatára lehetőség nem volt (pl. az adózó javára szolgáló tényeket nem tárta fel az adóhatóság).

[26] A tisztességes eljárás és az abból következő szabad bizonyítás elve nem sérült, az alperes és a felperes bizonyítási kötelezettsége egyértelműen meghatározásra került, az pedig, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének eleget tenni nem tudott, nem jelenti a fenti elvek sérelmét. A Kúria hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmeket teljes körűen elbírált, ítéletének indokolása tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, azok értelmezését, és a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat. Ítélete indokolásában kitért valamennyi, a felperes által előadott kereseti hivatkozásra.

[27] A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. §-ában foglalt szabad bizonyítás elvét megsértette, azonban az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég Pp.) alapján járt el.

[28] A Kúria a kifejtett indokok alapján a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[29] *A gazdasági társaság számlájáról pénzt felvevő személyt terheli már az adóigazgatási eljárásban is annak bizonyítása, hogy az összeggel a társaság felé elszámolt, vagy azt a társaság érdekében használta fel. Amennyiben ezt bizonyítani nem tudja, úgy bevételét eltitkolta, ami az adóbírság mérséklését a régi Art. 171. § (2) bekezdése alapján kizárja.*

Záró rész

[30] A feljegyezett felülvizsgálati eljárási illetéket a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kell megfizetnie, ennek összegét az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése határozza meg.

[31] A pervesztes felperes köteles alperesnek az alperes által előterjesztett költségjegyzék szerinti perköltséget megfizetni a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

[32] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. április 22.

Dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Demjén Péter sk. előadó bíró, Dr. Stefancsik Márta sk. bíró